

SANT CRIST D'IGUALADA

Santa Maria d'Igualada, 1-4-2024

Mn. Xavier Bisbal, rector *in solidum* d'aquesta parròquia de Santa Maria,
Mn. Eduard Flores, també rector *in solidum* d'aquesta parròquia
i arxiprest de l'Anoia-Segarra,
Germans preveres i diaca,
Sr. Alcalde i Srs. Regidors,
Priors del Sant Crist,
Fundació del Sant Crist.
Germans, tots, fills estimats de Déu.

La ciutat d'Igualada resta fidel al seu compromís de celebrar la festa del seu Sant Crist des de fa quatre-cents trenta-quatre anys. Ho fa recordant el Prodigí de la Suor de sang del santcrist que havien portat a la capella de la Mare de Déu del Roser per a la veneració pública en aquella diada santa. Aquesta imatge de Jesús crucificat no era pas de les més importants que hi havia a la ciutat. De fet, va anar d'un lloc a un altre per circumstàncies diverses. Però fou la protagonista d'un fet miraculós que, més de quatre segles després, recordem amb agraïment i amb devoció. Agraïment, pel do del cessament de la pandèmia que feia estralls, i devoció, per l'estima que els igualadins i igualadines professen al seu Sant Crist. Vull parar esment en les corredisses que durant aquell benaurat dia del Prodigí de Sang es van fer a la ciutat. El fet miraculós fou el detonant de moltes anades i vingudes pels carrers de la vila, tenint com a centre l'església del Roser; començant per la noia que es deia Coloma i la viuda Massarda, que es van adonar de les gotes clares com de suor i vermelloses com de sang i van avisar altres perquè ho poguessin comprovar, i seguint per totes les persones que en foren testimonis. Nosaltres avui, amb el cor agraït per la mostra de predilecció i estima de Jesús per Igualada, com aquells ciutadans de finals del segle XVI, hem vingut d'arreu, tant d'Igualada com d'altres llocs, per celebrar la pasqua igualadina que té com a centre la imatge del Sant Crist.

Sí, el principal i únic protagonista de la nostra festa és la imatge del Sant Crist d'Igualada; ella presideix la nau del temple, des del retaule de l'altar major, i ella sortirà pels carrers de la ciutat per a ser contemplada i venerada per tots els qui vulguin apropar-se a aquesta expressió de misericòrdia divina a favor de la nostra ciutat i de tot el món. Han passat més de quatre-cents anys i, malgrat tants i tan profunds canvis en la societat, la festa es manté viva des de la convicció que neix de la nostra fe que *Jesucrist és el mateix ahir, avui i pels segles* (He 13,8); el mateix Crist en el moment del prodigi, ara i fins a la consumació dels segles; el mateix Salvador en la imatge que venerem i adorem, amb la mateixa fe i la mateixa estimació.

El cristians catòlics no tenim cap recança a venerar les imatges i, en aquest cas, adorar la imatge de Crist crucificat. Ho fem, no pas per adorar una obra de les nostres mans, com són els ídols del pagans, sinó perquè en aquesta representació artística es fa present el misteri del Fill de Déu encarnat, amb una humanitat com la nostra excepte en el pecat, que dona la vida per la nostra salvació. En concret, en el nostre Sant Crist es representa crucificat i mort, amb les ferides a les mans i als peus i amb el costat traspassat. La seva faç, malgrat la mort

representada, expressa serenor i pau, fins i tot un dolç somriure. La bellesa sempre impressiona, més encara quan és la bellesa unida a l'amor i a la veritat: el qui mor és el Fill de Déu que estima del tot, fins a l'extrem, per amor al Pare i a la humanitat, a tots i cada un dels homes i dones del passat, del present i del futur.

Parlant de corredisses en el dia del Prodigí del Sant Crist —i també podríem dir el mateix en la festa de cada any, per tal que tot sigui al seu lloc i tot es faci de la millor manera possible—, en l'evangeli que avui s'ha proclamat trobem una dona que en el dia dels prodigis dels prodigis, la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist, va anar corrents d'un lloc a un altre, del sepulcre als apòstols, de casa de Pere al sepulcre i d'aquest altra vegada als apòstols. És que aquell dia va succeir quelcom que ha transformat el món i la història. De fet, es va iniciar un món nou, perquè algú havia trencat definitivament el cicle vital dels esdeveniments que inexorablement acaben en la mort. Ja podem celebrar grans gestes, grans victòries; però al final ve la mort. El qui ha trencat aquest cicle que duu a la mort és Jesús, el crucificat, mort i sepultat, que ressuscità d'entre els morts. La mort no el va poder retenir en el seu regne, perquè el qui és la Vida (amb majúscula) va vèncer la mort. El qui havia mort per amor, estimant el Pare i la humanitat, va esbotzar les portes del reialme de la mort. Amb ell podem dir amb joia que l'amor és més fort que la mort. Com deia Benet XVI: «Solament si Jesús ha ressuscitat, quelcom veritablement nou ha succeït, que canvia el món i la situació de l'home. Jesús es converteix en el criteri del qual ens hem podem fiar. Doncs, ara, Déu s'ha manifestat plenament» (*Jesús de Natzaret*). En Crist mort i ressuscitat s'ha manifestat plenament el rostre de Déu i la dignitat de la persona humana, cridada a viure la vocació de fill de Déu amb la certesa de la vida eterna.

Maria Magdalena és la dona de les corredisses al sepulcre i a casa dels deixebles de Jesús. A ella li va costar d'arribar a descobrir el ressuscitat. En el fragment de l'evangeli segons sant Joan que precedeix el que hem escoltat avui, veiem com Maria és incapaç de percebre els signes de la resurrecció de Jesús: la pedra que havia estat treta de l'entrada del sepulcre i la mirada que fan Pere i el deixeble estimat que han vingut perquè ella els ha posat en alarma: *Han robat el cos del Senyor*. Ella, però, resta plorant a fora. Plorava sense parar, sense esperança. Tot i haver sentit les paraules de vida i vist els signes de vida del Mestre, era incapaç de trobar el donador de vida, perquè el cercava entre els morts. Obsessionada en la seva desesperança, no és capaç de captar els signes de vida que se li fan presents. És que cerca entre els morts el qui és el Vivent.

Aquest és un punt clau per al sentit de la festa del Sant Crist d'Igualada. Tots venim a celebrar l'ofici d'aquest dia sant per a nosaltres, i en el nostre cor duem moltes coses, aquelles que solament sabem nosaltres mateixos i Déu, que coneix el que hi ha en el nostre interior. Què és el que ens ha mogut a venir? Quines són les esperances i desesperances que hi ha en el més íntim del nostre ésser? Quines són les expectatives que tenim en aquesta celebració eucarística? Obrint els nostres ulls a la realitat percebem que en la nostra societat hi ha moltes incerteses, molt sofriment, molta buidor, molta tristesa, molta por. En un món aparentment feliç hi ha molta infelicitat. Però també hi ha algú invisible als ulls però real com tot el que és essencial. Enmig d'aquest nostre món, tancat massa sovint al que és sobrenatural, hi ha el Crist, la imatge del nostre Redemptor; sempre fidel, sempre amatent. El crucificat i ressuscitat, el qui ha mort però ara viu eternament. El qui ens coneix, com a Maria Magdalena, i ens crida pel nostre nom trucant a la porta del nostre cor, perquè vol donar-nos vida plena, vida eterna.

Aquella que ell ha aconseguit al preu de la seva sang vessada en la creu. Ell és l'espòs de sang que s'ha donat del tot, perquè en ell tinguem vida a desdir. ¿Ho creiem, això?

«La fe cristiana, o és trobada amb Jesús ressuscitat, o no és» (*Desiderio desireravi*, 10), diu el sant pare Francesc. I jo m'atreveixo a concretar: «La festa del Sant Crist d'Igualada, o és trobada amb Jesús vivent, o no és.» No ens podem mig enganyar pensant que és possible que es mantingui la cultura cristiana sense la fe en Crist mort i ressuscitat. El cristianisme de masses ja no existeix. En aquest tombant de la història en aquesta terra nostra solament es pot entendre l'Església com a comunitat de creients que han viscut l'experiència del trobament amb Jesús. Ja no n'hi ha prou amb una fe heretada o unes simples pràctiques socials religioses; així no es pot bastir el creient en Crist. El trobament personal amb ell és essencial. Benet XVI ho deia d'aquesta manera: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (*Deus caritas est*, 1).

Els àngels que estaven prop del sepulcre buit de Jesús el dia de Pasqua van dir a les dones, espantades: *Per què busqueu entre els morts aquell qui és viu?* (Lc 24,4). És el mateix que avui ens diu Maria Magdalena des de la seva experiència del trobament amb Jesús ressuscitat. No cerquem solament el Jesús del passat, el dels ensenyaments meravellosos, el dels miracles i els exemples impressionants. No som simples seguidors de la causa de Crist ni de les opcions ètiques que en brollen. Nosaltres hem vingut aquí a celebrar la pasqua igualadina perquè sabem de la força que brolla de la imatge del Sant Crist d'Igualada, que ens fa present el que ha mort a la creu pel nostre amor i ara, ressuscitat, és viu entre nosaltres.

Ell és a les portes del nostre cor i ens crida pel nostre nom. Per a ell no valen les màscares: ens coneix i ens estima tal com som. Ve a trobar-se amb tothom, per dur-nos la bona nova de la vida plena, com diu Francesc, papa: «La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1). Sí, aquí i ara, qui sigui capaç de deixar-se mirar pel Sant Crist i de mirar-lo de veritat no podrà apartar mai més els seus ulls d'ell, perquè el qui es deixa trobar per ell experimenta la joia de l'evangeli.

Germans estimats, en tota Església som en un moment intens d'evangelització. L'Església existeix per a evangelitzar, i per aquesta mateixa raó en ella solament té sentit el que és anunci de Crist, amb la paraula i el testimoni de caritat. Per això, ens podem preguntar: Què hi ha de més evangelitzador que Crist clavat a la creu i vivent en el seu poble? Aquest és el passat, el present i el futur de la festa del Sant Crist d'Igualada.

Mirant el Sant Crist, com diuen els goigs, li diem en aquesta diada: «Amb més fe cada vegada / i amb accent de nou fervor, / adorem, oh Redemptor, / vostra imatge d'Igualada.»

Amén, al·leluia, al·leluia.